

Tomáš Káňa: Česká deminutiva: korpusová studie

Brno: Masarykova univerzita, 2022, 404 s.

František Štícha <https://orcid.org/0000-0003-0790-9113>

Ústav pro jazyk český AV ČR, v. v. i., Praha, Česká republika
sticha@ujc.cas.cz

Tomáš Káňa je germanista, který se dlouhodobě věnuje též výzkumu českých deminutiv. Je proto třeba uvítat, že se rozhodl publikovat o nich knižní monografii, o níž zde podáváme zprávu. Je pozoruhodné, že jde již o druhou monografii věnovanou českým deminutivům, i to, že první vydala rusky v r. 1980 ruská bohemistka Galina Neščimenková a druhou vydává po 42 letech český germanista. Jako by toto téma bylo atraktivnější při pohledech kontrastivních. Ty jsou také v Káňově knize bohatě uplatňovány a název, který své práci dal, tudíž není zcela přesný: věnuje se totiž důkladně též ekvivalentům českých deminutiv v němčině a angličtině.

Zatímco Neščimenková se zaměřila na vývoj českých deminutiv od počátků českého písemnictví do poloviny 20. století a její práce vznikala v době předkorpusové, Káňova práce je pojata primárně synchronně a „korpusově“. Práce o slovtvorné kategorii tvarově tak košaté a z hlediska vztahu forma – funkce tak asymetrické, jako jsou česká deminutiva, ovšem přímo volá po empirickém přístupu (a eo ipso patrně naopak tlumí zájem ryzích teoretiků) a takový přístup pak opět volá po práci s korpusem (korpusy). Proto mi ono upřesnění „korpusová studie“ připadá vlastně nadbytečné. Jak jinak dnes empiricky důkladně a objektivně zkoumat jazyk než „korpusově“?

Dříve než Káňovu monografii představím v její struktuře a následně se ji pokusím kriticky zhodnotit a ukázat nejen její nesporné přednosti, ale i její slabá místa či přímo její chyby, upozorním na její vadu nejzásadnější: Přestože podle vrocení byla publikována v roce 2022, vznikla pravděpodobně mnohem dříve, na což autor výslovně neupozornil (v úvodu píše jen, že „publikace vznikala v průběhu několika let“). Jak jinak si vysvětlit, že zcela pomíjí podrobný popis substantivních a adjektivních deminutiv podaný v prvním dílu *Velké akademické gramatiky spisovné češtiny* (dále VAGSČ, s. 521–578), který vyšel již v r. 2018? Avšak gramatika je gramatika a monografie je monografie a Káňa navíc k popisu a výkladu deminutiv přistupuje značně osobitě. Oba popisy lze proto chápat jako do značné míry komplementární.

Autor práci rozvrhl do čtyř hlavních oddílů: I. Obecná část, II. Česká deminutiva, III. Kontrastivní pohled, IV. Závěry. Seznam literatury je přiměřeně rozsáhlý, nechybí resumé v angličtině a němčině, zato však bohužel schází terminologický rejstřík (např. s termíny dubleta, kolokační partneři, idiom); to, co je označeno jako „Rejstřík“, je výklad několika (19) termínů (např. „ekvivalent“, „kookurence“, „kvazideminutivum“), aniž jsou k nim přiřazeny stránky výskytu v knize.

Principiální Káňovo novum v popisu deminutiv je, že při jejich formální klasifikaci nevychází ze strukturních sufixů, ale z povrchového zakončení deminutiva a/nebo

jeho slova základového (základu), které někdy je a někdy není strukturním sufixem. Má to snad své výhody, ale rozhodně i nevýhody, a já na tomto místě raději nebudu dělat arbitra. Jakkoli bych tíhl spíše k tradiční klasifikaci podle strukturních sufixů. Nevidím totiž velkou výhodu v tom, že např. *motýlek* se ocitá v jiném seznamu deminutiv než *zobáček*, neboť zatímco první končí na elementární deminutivní sufix *-ek*, druhé je zakončeno na *-áček* (což je skutečný sufix jen výjimečně, např. v deminutivu *čecháček*). Avšak deminutivum *zobáček* má – jak ví každý, kdo se jen trochu někdy obíral tvorbou slov – také sufix *-ek*, protože segment *-áč-* je v podobě *-ák-* obsažen už v základovém slově *zobák*¹. Káňa si je ovšem tohoto problému vědom a na s. 65 k němu poznamenává: „*Smyslem tohoto kroku je zjednodušit orientaci v derivátech bez nutnosti podrobnější morfologické analýzy.*“ Avšak, namítám, co lze z jedné stránky vidět jako zjednodušení, lze vidět z druhé stránky naopak jako komplikaci.

Nyní se budu věnovat Káňově monografii jednak podle jejích oddílů a kapitol, jednak podle jejích dílčích témat, popisu a výkladů.

V **obecné části** se autor nejprve věnuje řadě rozmanitých formálních i významových aspektů deminutiv v různých jazycích, pochopitelně zejména v němčině, a to i z kontrastivního pohledu. Dovojuje tu např., že markantním formálním rysem deminutivních sufixů v různých jazycích, konkrétně v češtině, němčině, angličtině, španělštině a maďarštině je, že obsahují přední úzké samohlásky [i] nebo [e]. Polemizuje s M. Nekulou, který podle Káni tvrdí, že v němčině se deminutiva netvoří od abstrakt,² zatímco Káňa v korpusu nalezl přes 30 takových deminutiv.

V další kapitole obecné části jsou představeny metody výzkumu. Zde se také dozvídáme, že primárním a hlavním zdrojem inventáře deminutiv v monografii popisovaných byl paralelní korpus InterCorp ve verzi šest a vyšších, vedlejším a doplňkovým pak internet a některé další dostupné zdroje. Pokud jde o vztah deminutiva k základovému slovu, autor čerpal i z dostupných slovníků, etymologických i výkladových, výkladové slovníky však patrně z nedopatření nezmiňuje. Lze však předpokládat, že šlo o zejména o *Příruční slovník jazyka českého* a *Slovník spisovného jazyka českého*.

Ve čtvrté podkapitole obecné části autor podává podrobnou definici deminutiv a rozlišuje zde „pravá deminutiva“ a „nepravá deminutiva“ neboli „kvazideminutiva“. Ke kvazideminutivům řadí mj. slova polysémií jako *bubínek*, kdy ve významu „malý buben“ jde o pravé deminutivum, kdežto ve významu *ušní bubínek* jde o kvazideminutivum. S tímto pojetím však lze polemizovat. Slovo *bubínek* lze vzhledem ke způsobu jeho utvoření a jeho primární vyjadřovací funkci pokládat za (formální) deminutivum ve všech jeho významech, a jako speciální lexikálněsémantickou entitu pak vylčeno význam terminologizovaný či jinak lexikalizovaný (k tomu viz Štícha 1978).

¹ Jiná je situace u deminutiv jako *stroměček*, kde lze vidět strukturní sufix *-eček*, neboť ten je formálním vyjádřením deminutiva druhého stupně: *strom* – *stromek* – *stroměček*, i když i zde je segment *-eč-* obsažen v základovém deminutivu prvního stupně *stromek*.

² Ve VAGSČ je deminutivum utvořeným od názvů abstrakt věnována speciální kapitola 1.7.2.

Káňa ovšem rozdíl mezi „deminutivem“ a „kvazideminutivem“ definuje poněkud nepřesně, když píše: „Např. *bubínek* („malý buben“) je deminutivum, avšak ve významu (*ušní*) *bubínek* [...] se o deminutivum nejedná, [...]“. Má obsah závorky znamenat „ve významu ‚malý buben‘? Patrně ano. I pak tu ale zůstává problém: Co je lexém *bubínek* jako celek? Toto slovo je zřejmě deminutivum i kvazideminutivum zároveň. Kdybychom pak ale chtěli toto slovo definovat z hlediska jeho vztahu ke kategorii deminutivnosti, museli bychom vždy říkat a psát „deminutivum a kvazideminutivum *bubínek*“. Anebo možná spíše: lexém *bubínek* v té a té funkci. Není jednodušší i přesnější pokládat lexém *bubínek* jednoduše – vzhledem ke způsobu jeho vytvoření a jeho primární funkci kvantifikačně-kvalifikační modifikace – za deminutivum a v rámci tohoto deminutiva pak specifikovat jeho vyjadřovací funkce? Samozřejmě nepředpokládám, že na takto položenou otázku lze dostat jednoznačnou a jednotnou odpověď všech, kdo se deminutivy speciálně zabývají.

Ve **druhé části**, tvořící zhruba tři čtvrtiny knihy, se autor věnuje podrobné analýze českých deminutiv, a to nejen substantiv a adjektiv (jejichž relativně podrobný popis obsahuje i 1. díl VAGSČ, a to dokonce na širší materiálové bázi), ale i adverbií a sloves (která ve VAGSČ bohužel popsána nejsou, a to ani jako jakýkoli druh modifikace), ba dokonce i zájmen, číslovek a citoslovcí. Popis českých substantivních deminutiv ovšem zabírá zhruba třetinu monografie.

V prvním oddílu druhé části Káňa nejprve podává přehled dosavadní zpracovanosti českých deminutiv v dostupné literatuře. Jde na věc z gruntu, a tak jeho přehled začíná Vavřincem Benediktem z Nudožer, pokračuje Václavem Janem Rosou a poté přes Dobrovského, Gebauera a Trávnička dospívá až ke Šmilauerovi a brněnské *Příruční mluvnici češtiny*.

Následující popis českých substantivních deminutiv obsahuje množství tabulek a seznamů a ještě větší množství nejrůznějších interpretací, komentářů a výkladů. Není smyslem této recenze ke všemu, ať podle autora této recenze pozitivnímu, nebo naopak negativnímu, se vyjádřit. Vyjádřím se jen výběrově, podle mého subjektivního náhledu na celou problematiku, přičemž se zaměřím spíše na to, co pokládám za chyby či jiná negativa.

Spíše jen formulační vadou je z mého hlediska vymezení skupiny deminutiv podle derivační historie nazvané autorem „Prosté přidání sufixu“. Na s. 68 až 70 je podán soubor 307 deminutivních maskulin – abecedně seřazených a očíslovaných – se sufixem *-ek* a tento soubor je nadepsán „**Prosté přidání sufixu -ek** (včetně hláskových změn kmene)“. Avšak v následujících seznamech jde často také jen o „prosté přidání sufixu *-ek*“, např. hned u prvního deminutiva *balíček* ze seznamu bezprostředně následujícího, který je nadepsán „Základy končící na *-ík* nebo *-ek* → *-íček*“. Deminutivum *balíček* je však nepochybně odvozeno „prostým přidáním sufixu *-ek*“ ze základového substantiva *balík*.³ To autor samozřejmě ví.

³ I ve VAGSČ se pracuje s deminutivy zakončenými na *-íček* a *-eček*, rozlišují se tu však tvary primární (např. *balíček* ← *balík* ← ?) a sekundární (např. *lesíček* ← *lesík* ← *les*).

Do seznamu deminutiv odvozených od základů zakončených na *-il*, *-el* nebo *-ec* nepatří *snílek*, neboť „sníl“ se jako název osoby neužívá.

Od základů zakončených na *-en* se podle autora derivují deminutiva se sufixem *-ének* nebo *-ínek*, avšak je pouze *hřebínek*, nikoli též *hřebének*.

Jak už jsem naznačil, Káňa se někdy vyjadřuje až příliš kondenzovaně, a tudíž nepřesně, ne-li přímo chybně. Na s. 83 píše: „Ve spojení *jít/pozvat na kobereček* má deminutivní tvar platnost základu.“ Co tím myslí? Toto spojení je frazeologismus a deminutivní tvar je prostě jeho součástí.

Deminutivum *motýlek* není jen pravé deminutivum nebo běžné označení *vázanky*, je to také název *plaveckého stylu*.

Název *splávek* jako součást *rybářského vybavení* rozhodně není odvozen od názvu *splav*, neboť s ním významově nemá nic společného; je to *deverbativum*, a do seznamu deminutiv tedy nepatří.⁴

Do seznamu deminutiv nepatří ani většina derivátů se sufixem *-ek*, které autor uvádí na s. 93–94, např. *odřezek*, *oškrabek*, *výstřížek* – jde o jasná *deverbativa*: něco *odříznutého*, *oškrábnutého*, *vystříženého*. K derivátu *výstřížek* sice existuje formálně souvztažné *výstřih*, avšak „*výstřížek*“ není „*malý výstřih*“ (to autor samozřejmě netvrdí).

V seznamu deminutiv vzniklých „*prostým přidáním*“ sufixu *-ík* jsou zařazena např. slova *bochník*, *hipík*, *hoblík*, *krahulík*, *preclík*. V současné standardní češtině ale nejsou slova *bochn/bochen*, *krahul* nebo *precl*. Slovo *hip* sice existuje, ale jen jako součást *citoslovce*, a slovo *hobl* nelze pokládat za základ slova *hoblík*.

K některým deminutivům se sufixem *-ík* autor uvádí *nespisovné* dubletní tvary s *-ej-* namísto *-í-*: *hřebejk*, *lesejk*,⁵ *mrazejk*, *vozejk* a píše, že se tvary „*s -ejk* používají především v Čechách“. Avšak já jako *Středočech* z nich znám jen *vozejk*.

Stejně jako u deminutiv zakončených na *-ejk* (*vozejk*), také o tvarech *ksichtejček*, *lesejček*, *nosejček*, *nožejček* a *vozejček* autor píše, že jde o „*tvary* užívané v *hovor*u především v Čechách“. Já však tato deminutiva z *hovor*u Čechů v Čechách nemám registrována. V korpusu SYNv11 má deminutivum *lesejček* ve všech jeho tvarech pouhých **22 dokladů** (tři jsou ze *Švejka*, tři z *Hrabala*, dva z názvu *V lesejčku*), zatímco deminutivum *lesíček* má **353 dokladů**.

Do třetice: Na s. 175 autor píše „*Vedle těchto existují ještě tvary* *krmejtko*, *razejtko*, *vozejtko* [...] *Nutno dodat, že jsou běžná jen v Čechách.*“ K tomu dodávám já, že ani tyto tvary neznám. V korpusu SYNv11 má deminutivum *krmítko* více než 11 000 dokla-

⁴ Káňa ovšem do své monografie programově zařazuje i „*nedeminutiva*“, pokud v nich lze identifikovat „*deminutivní*“ sufix či zakončení. To se mi nejeví jako užitečné, ba dokonce bych řekl, že tato Káňova „*nedeminutiva*“ celý značně složitý popis jen ještě více zatěžují.

⁵ Tvar *lesejk* má v korpusu SYNv11 jen šest dokladů, z toho jeden je z *lingvistického textu*. Naproti tomu *lesík* (jen v tomto základním tvaru a s malým počátečním písmenem) má 2 268 dokladů.

dů, avšak tvar *krmejtko* tu nemá doklad ani jeden. Deminutivum *razítko* má více než 58 000 dokladů, tvar *razejtko* ani jeden. Deminutivum *voztítko* má téměř 18 000 dokladů, tvar *vozejtko* ani jediný.

Mezi „nejasné deriváty končící na *-ík*“ zařazuje autor deadjektiva jako *mladík*, *starík*, *tloušťík*, ale podle mě jde o jasné deadjektivní názvy osob, které mají s deminutivy společné jen to, že jde „o slova expresivní“ a že mají sufix, jímž se deminutiva tvoří. To však na zařazení mezi deminutiva nestačí. Podstatné totiž je, že to nejsou desubstantiva. Sám Káňa říká, že to nejsou „skutečná deminutiva“, ale podotýká, že rodilí mluvčí je za ně občas považují. Avšak co za co považují nelingvisté, není pro odborné zařazení toho či onoho jazykového prostředku k té či oné gramatické kategorii nijak rozhodující.

Dále se vyjádřím jen ještě k některým jednotlivostem či koncepčně méně významným jevům:

Slovo *chudina* znám jen jako kolektivum (*My jsme teda žádná **chudina** nebyli.*), nikoli jako deminutivum; tvar *chudinka* proto nelze pokládat za deminutivum.

Slova jako *mluvka* (s. 128) jsou deverbativa a nemohou být tedy pokládána ani za „kvazideminutiva“.

Tvary jako *stoupenkyně* a *stoupenka* (v tabulce na s. 132) jsou pouze přechýlené názvy a nemají s deminutivy nic společného.

Slovo *manekýnka* (v seznamu na s. 134) je jen dubleta tvaru *manekýna* a nelze ho pokládat za deminutivum.

V seznamu osmi slov zakončených na *-elka/-ylka* (s. 139) je i deminutivum *postýlka*, autor však píše, že mimo *prdelka* jsou všechna tato deminutiva v psaných textech vzácná. Deminutivum *postýlka* však má v korpusu SYNv11 téměř 18 000 dokladů. Slovo *koupelka*, mně neznámé, má sice 655 dokladů, ale jsou to většinou různá vlastní jména, imitace řeči cizinců nebo zřejmě moravské dialektismy na místě spisovného *koupelna*. Řadit taková slova mezi deminutiva jen nadměrně zatěžuje a znepráhledňuje celý popis, byť monografický.

Z deminutiv končících na *-ůtka* jsou uvedena tři: *dobrůtka*, *hodnůtka* a *nicůtka*. Avšak zatímco první je výraz poměrně frekventovaný (přes **3 000 dokladů** v SYNv11), výraz druhý je okazionalismus (v SYNv11 má **jediný** (ovšem zdvojený) **doklad**). Slovo *nicůtka* má 11 dokladů a jeho status deminutivnosti (z *nicota*) je navíc problematický. Znovu se tu ukazuje, jak autor při vši své minucióznosti někdy některé podstatné hodnoty, k nimž patří rozhodně frekvence výrazu v psaných textech, nerozlišuje.

U kvantitativních dublet (s. 142) *slečínka/slečinka*, *třešíňka/třešinka*, *sklínka/sklínka* autor píše, že „by mohly být podmíněny regionálně. Dlouhé tvary jsou častější. Krátké tvary jsou spíše moravské.“ Ale tady se kumuluje hned několik omylů: U první a druhé dvojice je v psaných textech rozhodně **frekventovanější tvar krátký** (*slečínka* – v SYNv11 má jako lemma 2 658 dokladů; tvar *slečínka* má jen 14 dokladů; *třešínka* – 3 342 dokladů vs. *třešinka* – 174 dokladů). Krátký tvar *slečínka* rozhodně není spíše moravský – jako Středočech tento tvar znám celý život, zatímco tvar *slečínka* mi připadá mírně komický.

Nepokládám za nijak tragické, když se do seznamů výrazů určitého druhu nedopatřením vluzují výrazy, které tam nepatří; v recenzi, na niž má recenzent dostatek místa, však je myslím žádoucí na taková nedopatření upozornit. V seznamu kvazideminitivních kompozit (s. 148–149) se nedopatřením ocitla slova *ponožka*, *pokožka* a *předkožka*, která nejsou ani deminutiva (a to ani „kvazi“), ani kompozita – jsou to cirkumfigované názvy samostatných entit, odvozené cirkumfixem *po-ka* ze syntagmat *po noze*, *po kůži* a *před kůží*.⁶

Na s. 156 autor píše: „Sufix *-íčka* mají jen dvě deminutiva: *hříčka* a *kanceláříčka*.“

Avšak v korpusu SYNv11 má deminutivum *kanceláříčka* s krátkým *-i* 107 dokladů (jeden je z K. Čapka, dva z překladu románu *Doktor Živago*), kdežto *kanceláříčka* s dlouhým *-í* tu nemá doklad žádný.

Zatímco Káňův seznam deminutiv zakončených na *-inka/ínka* čítá 14 slov, ve VAGSČ je jich zaznamenáno 34.

Autorova „deminutiva se sufixem *-ina*“ (*bábina*, *dívčina*, *holčina*, *kalužina*, *mamina*) (s. 169) za deminutiva nepokládám.

Oceňuji, že autor do své monografie začlenil slova obsahující „deminutivní prefixoid *pidi-*“ (s. 200–203) a jejich – jako vždy abecedně uspořádaný – seznam čítá 233 položek (např. *pidiaféra*, *pidigarsonka*, *pidiiniciativa*, *pidikláster*, *pidirozměř*). Ve VAGSČ výklad těchto derivátů bohužel chybí, jen letmo se tu mihnou *pidimuž* a *pidižena* v kapitole o kompozici pomocí prefixoidů.

V kapitole o **deminutivních adjektivech** Káňa píše: „Pokud je deminutiv od jednoho základu víc, pak expresivnější, tedy „deminutivnější“ jsou tvary s *-č-*: *malíčkový* (vedle *malinký*), *nizoučkový* (vedle *nizoučný*).“ Toto své tvrzení však nijak nezduodňuje. Mně se to jeví spíše naopak, o čemž podává jisté svědectví korpus: zatímco deminutivum ***nizoučkový*** bezprostředně nejčastěji následuje *kurz*, *kupé*, *dveře*, *nezaměstnanost*, *auto*, *podvozek*, *domek*, tedy vesměs nedeminutiva bez stylové expresivity, deminutivum ***nizoučný*** (mající výrazně nižší frekvenci než *nizoučkový*) nejčastěji následují deminutiva *stolek*, *keříček*, *zídka*.

Na s. 244 píše Káňa, že tvar ***teplounký*** „se podle distribuce v korpusových textech jeví jako velmi knižní, zastarávající.“ Mně však korpusové texty z korpusu SYNv11 ukazují něco jiného: adjektivum *teplounký* se vyskytuje i v nespisovně, obecně české podobě v nespisovném výrazivu Petra Šabacha: *Stalo se to před koncem školního roku, kdy k nám po studeným a uplakaným dubnu odkudsi ze Sahary zavítal několikadenní **teplounkej** vánek, kterej proměnil zmoklý Dejvice v místo s báječným klimatem [...]* Ani jiné z 55 dokladů tohoto deminutiva neukazují na knižnost či zastaralost: *Vyhřáté písčité pláže, **teplounké** pozvolné moře i nízké ceny opět začaly lákat našince. – Jéé, ta voda je krásně **teplounká!***

Pokud jde o **deminutiva verbální**, lze snad takto označit deriváty s prefixem *po-* jako *pootčit*, *poodstoupit* (ve VAGSČ jsou zmíněna jako deriváty s prefixem *po-*

⁶ Ve VAGSČ bohužel nejsou evidovány.

vyjadřující malou intenzitu děje), rozhodně k nim však nepatří vulgarismus *poblít* (v tabulce na s. 273).

Když Káňa uvádí **překladové paralely** v češtině, němčině a/nebo angličtině z paralelních korpusů, nechává někdy bez komentáře různé překladatelské svévole či nadměrnou a nevhodnou míru překladatelské kreativity. Pěkným příkladem toho je jednoduchá anglická věta *It's not been an easy Journey*, která je do němčiny přeložena náležitě jako *War keine leichte Reise*, kdežto do češtiny je přeložena jako *Neměl jsem zrovinka snadnou cestu*. Copak se to asi panu překladateli „zrovinka“ mihlo hlavou, že zde užil proti vši logice expresiva *zrovinka*, a autora tak vylepšil? Nehodlám ale zastírat, že mnohému čtenáři toto *zrovinka* i v tomto kontextu může konvenovat a líbit se. Prototypické užití tohoto expresiva je však v překladu románu J. Steinbecka: *Kdyby tak Juan přišel zrovinka ted' domů*. (Tučně FŠ)

Závislost překladatele nejen na kontextu, „ale možná i „náladě“ či jazykovém transferu“ zmiňuje Káňa na s. 362 ve 4. oddílu **Závěrů** nadepsaném „Prediktabilita deminutiv“.

Závěrem této recenze jen stručně podotknu, že při kritickém čtení lze z Káňovy monografie načerpat spoustu cenných informací. Všem, kdo se zabývají nebo chtějí zabývat deminutivou, ji vřele doporučuji ke studiu.

LITERATURA

SYNv11: Křen, M. – Cvrček, V. – Hnátková, M. – Jelínek, T. – Kocek, J. – Kovářiková, D. – Křivan, J. – Milička, J. – Petkevič, V. – Procházka, P. – Skoumalová, H. – Šindlerová, J. – Škrabal, M.: Korpus SYN, verze 11 ze 14. 12. 2022. Ústav Českého národního korpusu FF UK, Praha 2022. Dostupný z: <https://www.korpus.cz>.

ŠTÍCHA, F. (1978): Substantiva deminutivní formy s lexikalizovaným významem. *Naše řeč*, 61, 113–127.

ŠTÍCHA, F. et al. (2018): *Velká akademická gramatika spisovné češtiny I. Morfologie: Druhy slov / Tvoření slov. Část 1. Část 2*.

НЕЩИМЕНКО, Г. И. (1980): *Очерк деминутивной деривационной системы в истории чешского литературного языка (конец XIII – середина XX вв.)*. Praha: Academia.

GRANTOVÁ/INSTITUCIONÁLNÍ PODPORA

Recenze vznikla s podporou dlouhodobého koncepčního rozvoje Ústavu pro jazyk český AV ČR, v. v. i., RVO: 68378092.

Tento článek je volně přístupný na základě licence *Creative Commons Uved'te původ 4.0 Mezinárodní veřejná licence*, která umožňuje používání, šíření a reprodukci článku za podmínky, že původní článek bude řádně citován. Licenční podmínky jsou dostupné zde: <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/legalcode.cs>.